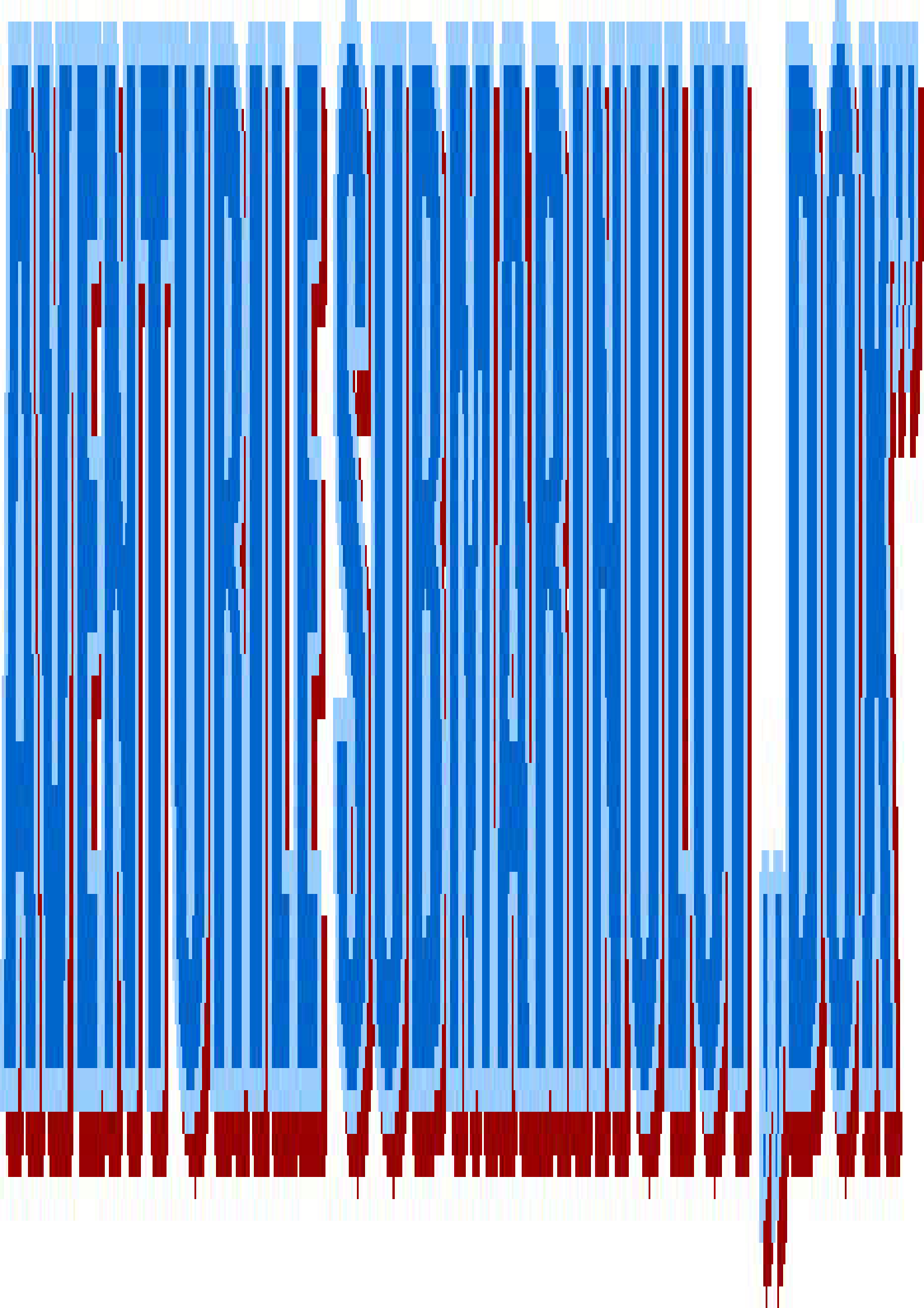

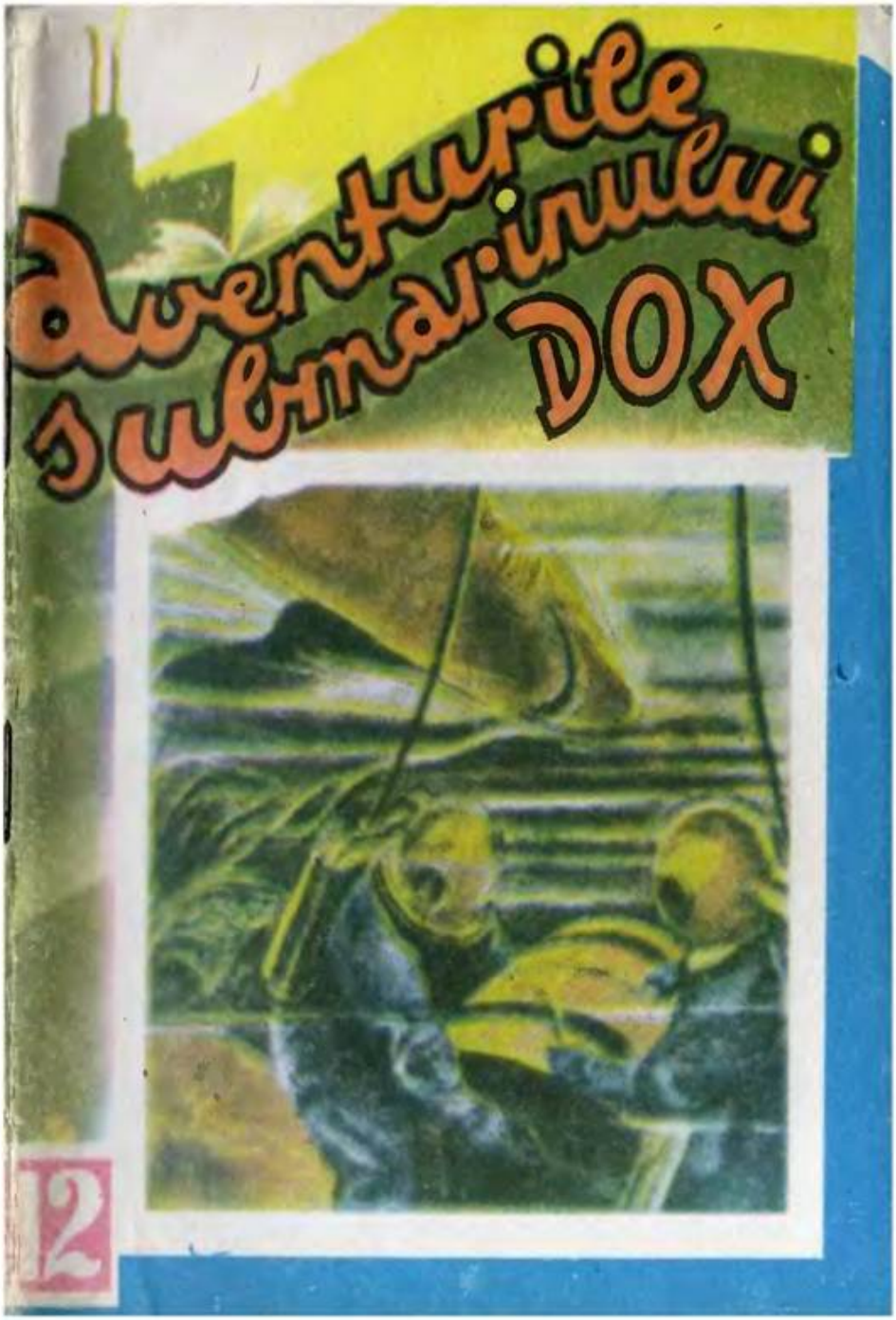
Aventurile submarinului DOX
2

REEDITARE

Baia Mare (4800), str. E. Teodoroiu, nr. 4,
Telefon – fax 099/417177 jud. Maramureş
1993

AVENTURILE SUBMARINULUI DOX

de H. WARREN traducere de LIA HÂRSU

CASTELUL DIN MARE

EDITURA Ig. Herlz BUCUREȘTI

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX"

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape cari nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei" — un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorai credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei". Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poale avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe cari le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox" una din cele mai interesante lecturi.

I
O NOUĂ AVENTURĂ

ASTA-I FOARTE NEPLĂCUT!. Zise căpitanul Farrow, dând din cap şi privindu-l pe inginerul Hagen. Ce-i de

făcut? Şi crezi într-adevăr că nu putem executa noi singuri reparaţia?

— Pe „Insula odihnei" da, aici însă, ne lipseşte piesa principală, răspunse inginerul. Cel mai nimerit lucru ar fi sa ne întoarcem şi să pornim încetişor spre casă, ajutându-ne de motorul de la cârmă. Fireşte că nu prea e plăcută întârzierea asta, mai ales pentru tinerii francezi pe care ne-am luat sarcina să-i ducem la Saigon. Ei, dar o săptămână mai mult sau una mai puţin nu e cine ştie ce. Nu ne putem însă încumeta cu un singur motor la drum lung. Dacă vom fi descoperiţi, suntem pierduţi, căci submarinul nu poate merge decât cu viteza pe jumătate.

Farrow rămase câteva clipe pe gânduri, apoi zise:

— N-ai fi de părere să ne întoarcem spre Timor, dragă Hagen? în Kailako, teritoriu portughez, locuieşte un prieten al meu; are acolo o întreprindere comercială şi un petec de pământ, pentru exploatarea căruia întrebuinţează cele mai moderne motoare şi maşini. Pentru lumina necesară a montat dinamuri puternice care sunt puse în mişcare de motoare Diesel. Şi cred că la el vom putea găsi piesa care trebuie.

— Asta ar fi minunat! exclamă inginerul. Câştigăm astfel cel puţin trei săptămâni. Condiţia principală e, însă, să ne asigurăm tăcerea prietenului dumitale. Crezi că putem avea încredere într-unsul?

— Fără îndoială, răspunse Farrow. Fernando este un om de inimă şi mi-e bun prieten. I-am făcut pe vremuri un mare serviciu, pe care nu l-a uitat niciodată. La el suntem în deplină siguranţă.

— Hm! în cazul acesta ar trebui să acostăm în apropiere de Kailako şi să pornim în timpul nopţii cu o barcă de aluminiu spre ţărm, zise Hagen. Dar parcă-mi aduc şi eu aminte că l-ai salvat odată din mâinile unui ucigaş chinez, la Singapore, pe Fernando ăsta. Deşi erai şi dumneata urmărit de poliţişti, n-ai ţinut seamă de asta şi ai căutat să-l aduci pe el în siguranţa. Aşa e?

— Da, şi mi-a vârât repede în mână cartea lui de vizită, când i-a auzit pe poliţişti strigându-mă pe nume apoi mi-a spus că s-ar bucura mult să-l vizitez. I-am trimis câteva scrisori din Sumatra, pe când ne aflam acolo, la care am primit şi răspuns. Vom fi în siguranţă la el, n-avea nici o grijă!

— Atunci, s-o pornim; direcţia sud-vest! strigă Hagen, vesel. Mă bucur că vom fi repede gata.

Farrow dădu ordinele necesare, apoi zise:

— Voi comunica acum musafirilor noştri că voiajul va suferi o scurtă întrerupere. Puţin timp după ce se va lăsa întunericul vom fi la Timor, ceea ce e cât se poate de bine.

Hagen se înapoie în sala maşinilor, iar căpitanul se duse la musafirii săi. Le spuse în câteva cuvinte ce se întâmplase şi că vor suferi o întârziere de câtva timp, dar vestea aceasta nu întrista pe nimeni şi în special pe cei doi francezi. Aceştia, care păreau să se fi îndrăgostit, erau încântaţi de călătoria cu submarinul, cu atât mai mult cu cât întâmpinaseră aventuri care erau o distracţie pentru sufletele lor tinere. Călătoria decurse fără nici un incident. Două ore după ce se întunecă, submarinul se afla în faţa lui Kailako, o colonie mică pe coasta de răsărit a Timorului.

— Să nu debarcăm în număr prea marc, zise căpitanul, trebuie în primul rând să mă încredinţez că prietenul meu Fernando mai e aici. Trebuie să vii şi dumneata, dragă Hagen, căci va fi nevoie să-ţi cauţi singur piesa necesară. Şi dumneata trebuie să vii, doctore, poate că dăm de niscaiva băştinaşi cu care vei putea sta de vorbă. Ei, cât despre George, fireşte că va veni şi el, nu lasă el să-i scape prilejul. Aşa că repede, băieţi, aduceţi barca pe punte şi montaţi-o! Rindow, dumneata rămâi aici cu submarinul. Dacă observi ceva suspect, lasă-te la fund. Vezi deci să fii gata de afundare oricând.

Câţiva marinari aduseră la repezeală diferite părţi ale unei bărci de aluminiu, pe care o montară pe loc, apoi îi dădură drumul pe apă. Farrow, George, doctorul şi inginerul coborâră în barcă; Petre puse mâna pe lopeţi şi începu să vâslească spre ţărm. Uriaşul vâsli cu băgare de seamă, căutând să facă zgomot cât mai puţin.

Pe chei ardeau câteva lămpi electrice, dar Petre se pricepu să rămână în umbră, până ce barca acostă în cele din urmă lângă debarcaderul de bambus.

De pe ţărm se auziră glasuri. Oamenii pe care îi zărise căpitanul stăteau la capătul podeţului. Se apropiară cu barca de dânşii şi-i auziră şuşotind. Păreau foarte agitaţi. Afară de doctorul Bertram, nimeni nu pricepea ce vorbeau indivizii. Ceea ce însemna că erau băştinaşi.

Doctorul, însă, scoase în câteva rânduri o exclamaţie de mirare. Convorbirea străinilor trebuia să fie deci interesantă. Tovarăşii aşteptară liniştiţi, până când Bertram se aplecă spre Petre şi-i şopti la ureche:

— Petre, trebuie să ocolim podeţul, dar cât se poate de încet. E nevoie să ajungem la ultima casă care se zăreşte colo în faţa noastră. Repede dar cu băgare de seamă!

Petre făcu întocmai şi când ajunse la locul indicat de doctor, acesta zise încetişor:

— Căpitane, am sosit tocmai la vreme. Băştinaşii care lucrează pe plantaţiile şi în antrepozitele lui Fernando plănuiesc o răscoală. Cred că în dosul mişcării se ascunde un concurent al portughezului nostru, căci i-am auzit vorbind de un anume Bahando, care a pus la cale răscoala. În noaptea asta, cam peste vreo doua ceasuri, urmează să fie atacată casa lui Fernando. Mă tem pentru viaţa lui, căci oamenii mei spuneau că trebuie să-i smulgă taina castelului din mare. Ce-ar fi să-l prevenim? Sau să venim cu submarinul încoace şi cu ajutorul marinarilor să potolim pe răsculaţi?

— Mai întâi trebuie să stăm de vorbă cu Fernando, fu de părere căpitanul. Trebuie să ne informăm câţi muncitori are pe plantaţii şi în antrepozite. Vă mai rămâne apoi destul timp ca Petre să se întoarcă şi să aducă submarinul. Mă tem că afacerea asta poate fi neplăcută pentru noi, căci va trebui, probabil, s-o luăm repede la fugă, când se va afla că ne-am amestecat în treburile lor. Dar de făcut trebuie s-o facem, nu putem sta cu braţele încrucişate şi să privim cum Fernando e ucis de muncitorii săi, sau poate chiar supus la cazne. Bănuiesc lucrul acesta din urmă, din faptul că spuneau că vor să-i smulgă o taină. „Castelul din mare", asta, sună cam ciudat. Bravo, Petre, acum ne putem îndrepta spre ţărm. Ai ţinut barca în umbră... Ah! aşa e bine!

Uriaşul vâsli spre un grup de arbori, îndărătul căruia ardea o lampă electrică. Umbra copacilor înalţi cădea deasupra apei şi barca îndrăzneţilor marinari putea fi zărită de pe ţărm.

Când barca uşoară atinse malul, cei din ea ascultară câtva timp cu încordare, căci se putea întâmpla ca răsculaţii să fi pus vreo santinelă pe aici.

Dar totul rămase liniştit. În afară de bâzâitul insectelor şi ciripitul păsărelelor, nici un alt zgomot nu se auzea. Pe stânga, la vreo treizeci de metri depărtare, se afla un gard de mărăcini, înalt de doi metri. Deasupra lui se zărea acoperişul unei case albe, în care se mai vedea şirul de ferestre al etajului superior.

Ferestrele erau strălucitor luminate: probabil că Fernando avea musafiri. Deodată se auziră râsete, putându-se deosebi şi glasuri de femei.

— Asta-i cam neplăcut, zise. căpitanul; cum să ne apropiem neobservaţi de stăpânul casei. Muncitorii revoltaţi nu şi-ar fi putut alege o zi mai bună; pentru îndeplinirea

planului lor se potriveşte de minune petrecerea din casă, căci panica ce se va stârni va face cu neputinţă o apărare. Dacă nu mi-ar fi teamă că şi servitorii sunt amestecaţi în complot, aş cere să fiu anunţat lui Fernando. Nu ne rămâne decât o singură cale. Petre, trebuie să rămâi aici şi la caz de nevoie să-i chemi în ajutor pe camarazi. Doctore, dumneata vei sta lângă mine ca să-i intimidezi pe băştinaşii care ar căuta cumva să ni se împotrivească. George, mi-ar fi foarte plăcut dacă ai rămâne şi tu aici. Dacă va fi să cad în cursă împreună cu doctorul, ne-ai fi de folos fiind liber. Dumneata la fel, dragă Hagen.

Inginerul se declară dispus să rămână pe loc. Dar George nu prea era mulţumit. În cele din urmă îşi dădu seama că sarcina sa era destul de însemnată, aşa că se hotărî să rămână. Însoţit de doctor, căpitanul se îndreptă spre gardul de mărăcini. Poarta se afla de cealaltă parte a gardului. Farrow coti cu tovarăşul său pe după colţ, când George apucă deodată braţul Uriaşului şi zise încet:

— Repede, Petre, trebuie să pornim după ei! Asta nu-mi miroase a bine. Doctore, îi vei aduce înapoi pe camarazi, dacă va fi să ni se întâmple ceva. Haide, Petre!

Repede, dar cu băgare de seamă, tânărul sări pe ţărm, urmat de credinciosul servitor. Acesta văzuse şi el două făpturi întunecate care se furişară tiptil îndărătul căpitanului şi doctorului Bertram. Veniseră din partea cealaltă a gardului de mărăcini, dovadă că stătuseră acolo la pândă pentru a iscodi sosirea vreunui străin.

George şi Petre mergeau fără zgomot, ţinându-se în umbra gardului. Când cotiră pe după colţ, văzură pe căpitan şi pe doctor stând în faţa unei porţi cam la douăzeci de metri de ei. Trebuia să fie o poartă cu zăbrele căci făpturile lor erau viu luminate de o lumină ce venea dinlăuntrul curţii.

La numai zece metri de Petre şi George stăteau nemişcaţi cei doi indivizi care se luaseră după Farrow şi Bertram. După ce se sfătuiră câteva clipe între ei, scoaseră cuţitele de la brâu şi porniră înainte, mergând aplecaţi. Petre îl înghionti uşor pe George, apoi cu revolverele în mâini, îi ajunseră pe misterioşii urmăritori, care se aflau acum la cel mult cinci metri de Farrow şi doctor.

Deodată indivizii suspecţi auziră paşii din spatele lor şi se întoarseră repede. Era însă prea târziu. Revolverele îi loviră în tâmplă şi potrivnicul lui Petre se prăbuşi imediat fără să scoată un geamăt, în schimb, acela pe care îl luase în

primire George se clătină numai câteva clipe, apoi îşi ridică braţul drept şi încercă să se apere cu cuţitul.

Dar nici Petre nu sta degeaba. Cit ai clipi fu lângă el, îl izbi cu patul revolverului şi-l culcă la pământ. Apoi îl opri pe George care vru s-o ia înainte şi-i şopti:

— Rămâi pe loc, domnule George, n-are nici un rost ce vrei să faci. Deocamdată, ce era de făcut s-a făcut. Uite că vin doi inşi din casă. O pornim înapoi, dar luăm şi pe leşinaţi cu noi. Sfoară am destulă.

Se aplecă şi ridică pe unul din cei doi pe care îl doborâse, apoi se întoarse spre George, care se căznea cu celălalt, şi-i zise:

— Lasă-l acolo, domnule George, vin eu imediat înapoi. Mai bine ia seama dacă doctorul şi căpitanul ajung fără nici o piedică în casă.

Îşi duse repede povara la barcă, îl legă şi-i puse un căluş în gură cu ajutorul lui Hagen, apoi se duse să-l ia pe al doilea pe care îl tratâ la fel ca pe tovarăşul său.

— Aşa! făcu el mulţumit către inginer. Acum avea în mână doi ostateci, dacă va fi să i se întâmple ceva căpitanului şi doctorului. Sunt băştinaşii care au fost desigur trimişi în iscoadă de către răsculaţi. Probabil că au de gând să dea atacul în curând, altfel n-ar fi fost atât de grăbiţi să sfârşească atât de repede cu domnul căpitan şi doctorul nostru. Mare poftă aş avea să-i spânzur cu picioarele în sus după ce vom fi gata cu treaba de pe aici. Aha, uite-l pe domnul George: se înapoiază.

— Tata şi cu doctorul au fost primiţi foarte politicos de doi servitori şi conduşi în casă, zise tânărul. M-am strecurat până la poartă şi am observat totul. Să sperăm că tata se va întoarce în curând, fiindcă, ţin să vă spun, nu e lucru curat ce e pe aici.

— Eu, mai că m-aş duce la submarin să aduc cât mai mulţi camarazi, zise Petre. Mai sunt bărci de aluminiu pe pod. Submarinul s-ar putea apropia şi el, şi Jan Brike va avea probabil prilejul să-şi pună tunul în funcţiune. Ce părere ai dumneata, domnule George?

— Băştinaşii sunt de obicei oameni laşi, răspunse tânărul, cel puţin băştinaşi dintr-aceia care au lucrat timp îndelungat pe plantaţii şi în alte întreprinderi. Când vor vedea că răscoala lor a fost descoperită, că albii opun rezistenţă, atunci se vor retrage repede. Să aşteptăm mai bine până se întoarce tala.

— Asta aşa e, încuviinţă Farrow. Nu numai cu băştinaşi ci şi cu europeni se întâmplă la fel. O revoltă trădată sau

aşteptată e înăbuşită, de la început. Mult timp nu cred să zăbovească nici căpitanul nostru, îl va preveni pe Fernando, se va interesa de piesa de care avea nevoie, apoi se va înapoia unde ne-a lăsat. Ah! îmi pare că-l şi văd!

O făptură venea de după colţul gardului înalt. Nu era, însă, căpitanul, ci un servitor al bogatului Fernando, care-i invită într-o englezească stricată să poftească în casă. Revolta — spunea el — nu va deveni în nici un caz primejdioasă, deoarece persoanele prezente sunt în număr îndestulător spre a-l ţine la respect pe muncitori. În ceea ce priveşte piesa de care avea nevoie inginerul pentru repararea submarinului, se găsea una de rezervă şi o va putea lua în primire.

Ultima frază îi linişti pe George şi însoţitorii săi. S-ar fi putut întâmplă ca Farrow şi doctorul să fi fost trădaţi din primul moment şi în cazul acesta căpitanul n-ar fi trădat inamicilor săi că venise încoace pentru a căuta o piesă de maşină, şi cu atât mai puţin că inginerul său îl aştepta la ţărm.

Cu toate acestea, Hagen zise încetişor în limba germană:

— Eu nu prea am multă încredere în timorezian; ar fi bine ca Petre să rămână aici, spre a ne putea veni în ajutor la caz de nevoie. Ce părere ai dumneata, George?

— Poate c-ar fi chiar mai nimerit dac-ar aduce încoace o mică trupă de marinari, răspunse tânărul. Nu prea îmi vine să cred ce spune ăla, cum că răscoala n-ar putea fi primejdioasă.

— Hm! şi eu sunt de părere că domnul George are dreptate! zise Uriaşul. Mă duc să iau vreo douăzeci de tovarăşi, cu care mă voi ascunde undeva, pe aici.

— Bine, zise Hagen. Să mergem, George!

— Mister nu vine? întrebă servitorul surprins.

— Nu, el pleacă înapoi, îi răspunse Hagen. Haidem, n-avem timp de pierdut.

Individul făcu o mutră care trăda că nu-i prea era pe plac rămânerea lui Petre, dar n-avu încotro, căci George şi Hagen o şi porniseră, în vreme ce Petre sări în barcă şi puse mâna pe lopeţi.

Stăpânit de o bănuială nelămurită, George se-ntorcea adesea, spionând pe servitor, Nu putea să uite cum se pregătiseră să se arunce cei doi timorezieni, cu pumnalele, asupra căpitanului şi a doctorului. Să fi avut servitorul acelaşi gând şi cu ei?

Când intrară în casă, fură întâmpinaţi de Farrow, doctorul Bertram şi un portughez înalţ, lat în spate. Fernando căci el

era —avea o înfăţişare energică, inteligenta; un zâmbet binevoitor îi flutura pe buze.

— Acesta e aşadar fiul salvatorului meu, zise el şi strânse cu căldură mâna lui George. Mă bucur foarte mult că am prilejul să te cunosc, domnule Farrow. Doctorul mi-a povestit că semeni cu tatăl dumitale în ce priveşte vitejia şi iubirea aproapelui. Fiţi oaspeţii mei, domnilor! Aici nu vă pot face nici-un rău autorităţile. Ceilalţi musafiri, care se află la mine, nu ştiu nimic de prigoana pornită împotriva d-voastră de fostele puteri aliate în război.

— Domnule Fernando, luă cuvântul Hagen, n-naş putea mai întâi să-mi caut piesele de care am nevoie pentru repararea submarinului? Căci s-ar putea întâmpla ca atunci când se va produce revolta, magazia să fie prădată.

— Oh! domnule Hagen — râse Fernando, liniştiţi muncitorii s-au mai revoltat ei de câteva ori, pentru sporire de salarii. Revolta de azi va decurge la fel ca toate celelalte: câteva strigăte, cuţite şi bastoane, împuşcături de ameninţare din partea noastră şi rezultatul acelaşi ca întotdeauna: revoltaţii se vor împrăştia.

George întoarse brusc capul. Servitorul care-l adusese aici îşi reluă repede o mutră serioasă. Tânărul, însă văzuse destul. Dar nu se trădă şi sprijini cererea inginerului zicând:

— Domnule Fernando, v-aş fi foarte recunoscător dacă aţi rezolva cât mai grabnic chestia cu piesa. Fiţi atât de bun şi duceţi-mă la magazie.

Îl privi pe portughez cu atâta insistenţă, încât acesta îşi dădu seama că tânărul avea să-i comunice ceva important. Se învoi imediat, îl respinse pe servitor care vru să meargă şi el, apoi îi conduse pe musafiri printr-o ieşire dosnică a casei spre o clădire mare la vreo 50 de metri în spatele grădinii.

II
RĂSCOALA

CÂND AJUNSE LA MAGAZIE, Fernando îl îndepărtă pe băştinaşul care făcea de sentinelă, descuie uşa şi intră cu însoţitorii săi înăuntru.

— Aveam impresia că vrei să-mi spui ceva important, se accesă el apoi lui George.

— Aşa şi este, domnule, răspunse tânărul. Părerea mea este că prea luaţi uşor plănuita răscoală. Am doborât doi băştinaşi care voiau să-i înjunghie pe tatăl meu şi pe

doctorul Bertram mai acum un ceas. Servitorul, nostru Petre i-a legat şi i-a dus pe submarin, de unde se va întoarce cu douăzeci de oameni care se vor ascunde undeva pe aproape spre a ne putea sări în ajutor la nevoie. Dacă răscoala plănuită ar fi într-adevăr numai un
joc, cum presupuneţi, atunci cei doi timorezieni n-ar fi încercat să asasineze pe părintele meu şi pe doctor.

În vreme ce Fernando privea uimit la George, căpitanul Farrow se uită şi el cu o plivire recunoscătoare la fiul său şi zise:

— Aha! Astea au fost zgomotele ciudate pe care le-am auzit. Dar nu prea le-am luat în seamă, pentru că tocmai ni se deschisese poarta. Îţi mulţumesc, George. i-aţi văzut furişându-se după noi?

— Da tată, de abia aţi trecut după colţul gardului că au şi, răsărit ca din pământ.

— Asta îmi cam dă de gândit, zise Fernando. Sunt de părere să ne înapoiem repede în casă, domnilor. Trebuie să previn pe musafirii mei, printre care se află şi poliţaiul local. Poate că va fi nevoie să fac rost şi de arme, căci e posibil ca unii din bărbaţi să nu-şi fi luat revolverele cu ei.

— Ah! Uite şi lagărele de care avem nevoie! exclamă bucuros inginerul Hagen. Îmi daţi voie să iau unul, domnule Fernando?

— Ia două sau chiar mai multe, zise portughezul, poate că pe drum vi se mai întâmplă ceva. Eu îmi pot reînnoi stocul oricând de la Singapore sau Batavia. Dar repede te rog, căci am început să devin neliniştit.

Mulţumind călduros, inginerul luă două lagăre, care aveau o greutate respectabilă. George îi luă unul din mână, spunând în glumă:

— Dă-l încoace, domnule Hagen, poate că va fi nevoie să avem, 0 mână liberă, spre a putea trage cu revolverul. Aşa, şi acum să plecăm.

Cuvintele lui George aveau să capete în curând o confirmare, căci în clipa când Fernando împinse la loc uşa grea a magaziei izbucniră din noapte glasuri ascuţite, braţe omeneşti înarmate cu pumnale şi bastoane, se ridicară ameninţătoare.

Cu iuţeala fulgerului, ceilalţi scoaseră revolverele. Asta fu de ajuns pentru ca băştinaşii să sară repede în lături scoţând strigăte de spaima şi în clipa următoare se făcură nevăzuţi. Fernando râse, dar se vedea bine că râsul era silit.

— Ei, aţi văzut? zise el. Laşii ăştia o iau repede Ia fugă cum văd o armă de foc. Totuşi, adăugă el, mă mir că s-au

încumetat la un atac făţiş, împotriva noastră, Hm! tot mai bine e sa ne grăbim să ajungem în casă.

Din depărtare se auzea un muget înăbuşit. În vreme ce mica trupă străbătea grădina îndepărtându-se spre casă, Fernando zise iritat:

— Nu m-aş fi gândit ca lucrurile să ia o întorsătură serioasă. Trebuie să mă îngrijesc ca fiecare din musafirii mei să aibă câte o armă la îndemână. Să nădăjduim că nici marinarii dumitale nu vor întârzia prea mult, domnule căpitan.

Când intrară în vestibulul casei, George văzu că servitorul care-i conduse aici, pe el şi pe inginer dispăru repede pe una din uşi.

— Domnule Fernando sunt sigur că servitorul dv. e înţeles, cu răsculaţii, zise ei repede. Are vreo înrâurire asupra lor?

— Cred că da, răspunse portughezul. A stat câţiva ani în Singapore, ceea ce pentru băştinaşi înseamnă că a fost în străinătate, a învăţat acolo ceva englezeşte şi datorită acestor fapte e privit cu respect de semenii lui. Hm! lucrurile ar putea să devină neplăcute pentru noi. Djowa acesta e în stare să ne facă mult rău.

— Să încuiem repede uşile! Strigă Farrow poruncitor. Zgomotul acesta înăbuşitor care se aude dovedeşte ca, se apropie o trupa mare. Repede, domnule Fernando, încuie toate uşile principale şi laterale! Ferestrele de la parter au obloane solide?

— Da, răspunse portughezul, care se şi îndepărtase spre fundul vestibulului. Se pot închide şi pe dinăuntru. Împrăştiaţi-va prin odăi, domnilor, eu voi lăsa jos la repezeală obloanele camerelor din jos.

Căpitanul încuie în vremea asta cu cheia uşa principală, trăgând şi zăvoarele. George, Bertram şi Hagen pătrunseră repede în odăile alăturate şi traseră obloanele de la ferestre. Larma se apropia din ce în ce. Se auzeau lămurit strigăte de luptă, pornite din piepturile a zeci de oameni.

Se întâlniră cu toţii apoi într-o odaie mare, cu patru ferestre, pe care le baricadară în grabă. Portughezul devenise foarte serios şi zise:

— Domnilor, aţi nimerit fără voie într-o situaţie primejdioasă. După cât se arată, băştinaşii şi-a ieşit din fire astăzi. Să pornim repede sus, căci trebuie să împart arme persoanelor care se află acolo.

Urcară scara în grabă şi pătrunseră într-o sală mare, de unde se auzea vorbă şi râsete. La intrarea străinilor, care

purtau îmbrăcăminte marinărească, se făcu tăcere şi toate privirile se îndreptară uimite spre noii sosiţi.

— Domnule şi domnii mei, li se adresă Fernando, aceştia sunt nişte buni prieteni de-ai mei, pe care vreau să vi-i prezint mai târziu. Deocamdată, ne aşteaptă o sarcină mai importantă: e vorba să înfrângem o răscoală a muncitorilor! Auziţi, mulţimea se apropie. Lucrurile par să devină serioase. Cine n-are arme?

Farrow, i însoţitorii săi rămaseră surprinşi văzând că nimeni din cei de faţă nu se arată mirat; până şi femeile rămaseră liniştite. Era un contrast izbitor între societatea elegantă de aici şi vuietul mulţimii de afară care voia să atace casa.

Fernando vorbise în englezeşte; o tânără femeie, îmbrăcată într-o rochie albă i se adresă:

— Dă-mi un revolver, prefer însă un „Colt", căci am mai multă încredere în marfa engleză.

Atâta curaj la o femeie tânără şi frumoasă îl uimi pe căpitanul Farrow. El se apropie de dânsa şi, înclinându-se politicos, îi întinse unul din cele două revolvere „Colt" pe care le purta întotdeauna" cu sine.

— Poftim, stimata doamna, zise el cu amabilitate. Mă bucur că apreciaţi cum se cuvine o armă de foc. Ah! au intrat în acţiune? Daţi-vă la o parte de la ferestre, domnilor! Fernando, stinge lumina! Câţiva din bărbaţi se alăturară de el, de asemenea si femeile, care aveau arme de foc. Fernando, aştepta până ce toţi se lipiră de pereţi, lângă ferestre, apoi stinse lumina.

Câteva pietre zburară prin ferestre şi sparseră paharele şi sticlele de pe masă, fără a lovi însă pe nimeni din cei prezenţi în încăpere.

Fernando deschise uşa şi conduse afară pe cei care nu aveau arme.

— Ne întoarcem, zise el. Senior Bahando, încearcă dumneata să-i potoleşti pe răsculaţi cu vorbe bune. Poate că, în calitatea dumitale de poliţai îţi vor da ascultare.

Cu mare greutate, izbuti George să-şi înăbuşe un strigăt de uimire. Hagen, care stătea lângă el scoase o exclamaţie uşoara de surpriză. Bahando, era doar numele pe cate îl auzise doctorul când spionase convorbirea băştinaşilor adunaţi pe pod. După spusele lor Bahando era un conducător al revoltei.

Şi acest om era aici de faţă; ba încă era poliţaiul oraşului. De necrezut! Probabil, însă, că, doctorul nu povestise nimic, despre asta, altminteri Fernando n-ar fi fost atât de naiv.

Tocmai când George se gândea la toate acestea, un glas aspru de lângă el strigă câteva cuvinte jos în grădină.

Acolo se adunase acum hoarda băştinaşilor răsculaţi. Geamurile se prefăcură în ţăndări şi pietrele umpleau încăperea. Ele loveau şi jos în obloanele de lemn ale ferestrelor.

După ce poliţaiul sfârşi de vorbit, mulţimea izbucni într-un râs cu hohote. Apoi o adevărată ploaie de pietre zbură prin ferestre. George îşi trase capul îndărăt cu mare băgare de seamă, în vreme ce Bahando vorbea încă. În lumina slabă a lămpilor din grădină, el văzu că poliţaiul nu cutezase să privească afară pe fereastră, pe când li se adresa răsculaţilor.

Tânărul fu stăpânit de o bănuială puternică împotriva portughezului. Să se fi aşteptat el la aceasta ploaie de pietre?

Acum se adresă celor dinăuntru, în limba portugheză. Din păcate nimeni din marinarii noştri, nu înţelegea această limbă, dar din rândurile celor prezenţi se ridică un protest energic. Tânăra femeie, căreia Farrow îi dăduse unul din revolverele sale, strigă în englezeşte.

— Domnilor, poliţaiul propune să ne predăm fără luptă. Cred că nimeni nu va admite, lucrul ăsta?

— Nu, stimată doamnă, răspunse Farrow râzând. Am venit aici tocmai cu scopul să va înştiinţa de pericolul care vă ameninţă şi să vă dăm o mână de ajutor. Sub nici un motiv nu mă voi preda eu de bună voie în mâinile acestor băştinaşi.

— Bravo! se auzi un glas tunător. De aceeaşi părere suntem şi noi. Daca, însă, domnul poliţai vrea să se predea, nu are decât.

— E de la sine înţeles că rămân cu d-voastră, strigă Bahando cu glas plin de mânie, de data asta pe englezeşte. V-am făcut numai o simplă propunere, pentru a înlătura o vărsare de sânge. În realitate, băştinaşii sunt oameni blajini şi nu ne-ar fi făcut nimic; mâine lucrurile şi-ar fi luat înfăţişarea normală. Acum însă, vom avea de luptat şi de asta sunteţi d-voastră de vină, domnilor. Poftim, am bănuit eu.

În faţa fiecărei ferestre apăruse un cap negricios, apoi răsunară strigătele de război ale sălbaticilor care se căţăraseră pe scări. În aceeaşi clipă se auziră împuşcături, şi băştinaşii se făcură nevăzuţi, unii din ei plătiseră însă cu viaţa încercarea de a pătrund în casă.

— Poarte mai bine ar fi fost să intrăm în tratative cu ei, strigă Bahando. Ah! uite că se dezlănţuie furtuna,

Zeci de pietre de mărimea pumnului zburaseră prin ferestre. În acelaşi timp izbituri puternice zguduiră obloanele de la ferestrele parterului. Ocrotiţi de grindina de piatră, băştinaşii încercau să pătrundă în casă prin intrarea principală, în clipa aceasta, Fernando deschise uşa, urmat de musafirii săi, cărora le dăduse arme. Farrow se îndreptă repede spre el şi zise:

— Domnule Fernando, e mai bine să ne împărţim pe echipe. Etajul de jos trebuie şi el apărat de furia năvălitorilor. În felul acesta vom izbuti să
rezistăm, probabil până vor veni oamenii mei. George, vrei să rămâi aici sus?

— Da, tată, răspunse tânărul. Din locul de unde mă aflu pot zări pe unii din băştinaşi. Ah! uite-l colo pe servitorul trădător. Aţâţă oamenii. Acestuia, trebuie să-i fac eu de petrecanie.

Fără să mai stea pe gânduri, ochi şi trase. Ţintaş bun cum era, nimeri şi din grădină se auzi un ţipăt de moarte, urmat de urlete de furie.

— S-a făcut, zise George mulţumit. Nu l-am omorât, dar l-am scos din lupta. Ne va da lămuriri mai târziu, dacă nu cumva îl vor duce de aici tovarăşii săi. Ah! uite-i că se pornesc iar.

— În urma rănirii lui Djowa, răsculaţii rămaseră câteva clipe ca împietriţi. Acum, izbucniră în urlete de furie şi porniră în rânduri strânse împotriva casei, în vreme ce alţii izbeau ca nebunii în obloanele de la parter.

— Vedeţi, vă spuneam eu, strigă poliţaiul furios. Dacă m-aţi fi lăsat pe mine, i-aş fi liniştit eu.

George nu socoti nimerit să-i răspundă. Văzând că răsculaţii renunţaseră pentru moment să arunce cu pietre, se gândi să nu piardă prilejul să tragă câteva gloanţe. Se apropie repede de fereastra şi descărcă unui după altul cele două revolvere în mulţimea turbată. Observă că de la fereastra vecină fură trase câteva gloanţe. Acolo stătea tânără femeie căreia căpitanul îi dăduse revolverul. Dar observă ceva şi mai interesant, şi anume: femeia era singura persoană care trăgea.

O nouă ploaie de pietre se abătu în odaie. George îşi încarcă la repezeală revolverele, când femeia de lângă el strigă speriată:

— Nu mai am gloanţe.

— Vă dau eu, doamnă, se oferi George imediat. Îi înmână un pacheţel, apoi se înapoie la postul său de lângă fereastră. Acum, răsculaţii vor încerca din nou, desigur, să pătrundă în odaie.

— Atenţie! strigă George.

În clipa următoare se iviră la ferestre capetele băştinaşilor. O salvă detună şi duşmanii dispărură cu iuţeala fulgerului; unii se prăbuşiră morţi, iar cei rămaşi în viaţă izbucniră în urlete de furie.

Acum porniră împuşcăturile şi de la parter urmate de gemete de durere şi răcnete sălbatice. Izbiturile în obloane încetară, ca prin farmec, larma se potoli, un singur glas se auzi îndemnând mulţimea. Tânăra femeie care luptase cu atâta vitejie se adresă atunci lui George:

— Ah! Domnule, e tot Djowa acela pe care l-ai împuşcat dumneata. Păcat că nu l-ai nimerit mai bine căci acum îi îndeamnă pe răsculaţi să pună foc casei. Trebuie să luptăm din toate, puterile ca asta să nu se întâmple.

— Voi încerca eu să-l nimeresc cum trebuie

— Vă rog, nu faceţi nechibzuinţe, se auzi glasul poliţaiului. Voi încerca din nou să-i potolesc pe răsculaţi.

Strigă câteva vorbe celor de jos, dar în loc de răspuns se auziră urlete de furie. Doctorul Bertram îi şopti lui George:

— Au strigat că Bahando i-a trădat. Poate că mai sunt şi alta pe aici care pricep limba lor.

Aşa şi era, căci tânăra femeie întrebă imediat pe ton aspru:

— Domnule Bahando, ai auzit că oamenii te bănuiesc? Ce să însemne aceasta?

— Asta înseamnă că şi-au făcut fel de fel de gânduri când au văzut că vreau să tratez cu dânşii, răspunse imediat poliţaiul, şi apoi s-au văzut provocaţi la luptă de domnii aceia străini. Fireşte, eu aş fi adus lucrurile pe calea cea bună... Acum însă va curge sânge şi eu voi ieşi ţap ispăşitor. Toată vina o au străinii.

În vreme ce vorbea Bahando, George privise cu atenţie pe fereastră. Deodată ridică revolverul şi trase prin fereastră. Djowa, servitorul trădător, se prăbuşi cu un răcnet.

— Aşa, acum cred că nu-şi va mai îndemna oamenii să dea foc casei, căci l-am rănit grav. Îmi pare însă că e prea târziu căci îi văd venind cu crengi uscate şi beţe de bambus.

În vreme, ce o parte din asediatori se apropiau de casă cu legături de vreascuri, ceilalţi reîncepură bombardamentul cu pietre, încât cei închişi nu se puteau arăta la ferestre.

— Suntem pierduţi! strigă Bahando. Dacă nu m-aţi lăsat pe mine să aranjez lucrurile cum trebuie! Acum sufăr şi eu din cauza încăpăţânării acestor domni străini!

— Vă rog, domnule Bahando, zise cu asprime tânăra femeie, dumneata ne-ai fi predat pe toţi în mâinile băştinaşilor. Nu e nevoie cred să spun ce-am fi păţit atunci. Mie personal, moartea în flăcări îmi este mai plăcută decât soarta care o aşteaptă pe o femeie în mâinile acestor sălbatici.

Se auziră exclamaţii de aprobare din partea celorlalte femei. Unul din bărbaţi spuse şi el:

— Nici eu nu te înţeleg, domnule, Bahando. Tocmai dumneata, ca poliţai cunoşti mai bine ca oricare altul cruzimea acestor indivizi. Ştii prea bine că noi, albii, suntem priviţi ca nişte împilatori şi urâţi de moarte... Nu-mi vine sa cred că ai fi izbutit, prin tratative, să ne scapi din mâinile sălbaticilor, din moment ce ne-ar fi prins. Trebuie să fim recunoscători celor care ne-au prevenit la timp. Acum trebuie să ne căutăm o ieşire, altminteri ne prăjim cu toţii aici în casă. Ce propui dumneata, tinere erou?

— Trebuie să mai aşteptăm niţel, înainte de a încerca să ieşim, ceea ce ar putea să însemne distrugerea noastră, răspunse George. Nădăjduiesc că nu va trece mult şi vor sosi camarazii noştri, care-i vor pune pe fugă pe timorezieni. Focul nu poate decât să ne servească, în felul acesta marinarii îşi vor dă seama cât de primejdioasă e situaţia noastră. Păcat numai că nu ne putem apropia de ferestre.

Deodată uşa se deschise cu putere şi Fernando strigă:

— Veniţi jos, domnilor. Trebuie să găsim o ieşire de îndată vor fi aici oamenii căpitanului. Am discutat planul în amănunţime. Comanda o va lua căpitanul.

— Eu nu mă supun nici unei porunci, strigă aspru Bahando. Eu aş fi potolit răscoala dacă m-aţi fi lăsat să lucrez după capul, meu, acum însă trebuie să-mi salvez pielea.

Se apropie de fereastră şi strigă tare:

— Jeli, Jeli!

— Acesta-i doar fratele lui Djowa! exclamă Fernando, uimit. Ce vrei de la dânsul?

— Treaba mea! răspunse Bahando, scurt. N-am poftă să mă sacrific de dragul d-voastră! Strigă din nou pe fereastră numele băştinaşului, dar ceilalţi care se aflau în cameră, păşiră încetişor spre uşă şi se furişară pe coridor, lăsând pe poliţai singur.

III
O LEGENDĂ

DOAMNELOR ŞI DOMNILOR, zise Fernando, când se adunară cu toţii în sala mare de la parter, vom forma două echipe. Una va rămâne sub comanda căpitanului Farrow, cealaltă...

— O voi conduce, eu, îl întrerupse George pe portughez. Puteţi avea deplină încredere în mine,

— Bravo! strigă domnul care-l lăudase pe George când se aflau sus. Eu mă alătur de dumneata, tinere erou.

Doamna cea tânără se declară şi ea de partea lui George, la fel făcură aproape toţi ceilalţi, astfel, că Fernando zise în cele din urmă că vor rămâne prea puţini sub conducerea căpitanului.

Căzură în sfârşit de acord şi George zise:

— Tată, să aşteptăm până vor veni camarazii noştri şi apoi să ieşim. Probabil că dânşii vor curăţa imediat partea din faţă a casei, astfel că vom putea ieşi prin uşa principală. Ce să ne mai împărţim în echipe?

— Ai dreptate, băiatule, la ăsta m-am gândit şi eu răspunse căpitanul. Dar vezi că mi-am spus că şi Petre îşi va împărţi oamenii în două grupe, pentru a elibera casa din ambele părţi. Ah! Se pare că domnul poliţai nu a avut nici un succes cu încercarea sa de a se salva.

Bahando alergă în jos pe scară. Dintr-o rană pe care o avea la tâmplă sângele curgea şiroi, ochii îi erau ca ieşiţi din orbite şi gura căscată de spaimă. Când coborî ultimele trepte murmură în neştire:

— Nu vor să ştie nimic de mine. De asta e vinovat numai căpitanul acela străin.

Apoi păru că se trezeşte, când zări pe ceilalţi strânşi la un loc. Gura i se schimonosi într-un rânjet şi strigă:

— Aha! uite-i cum stau ca oile în grajdul cuprins, de flăcări. Eu aş fi pus la cale lucrurile cum e mai bine, dar străinul ăla de colo ne-a dat pe toţi pradă celei mai îngrozitoare morţi.

Spunând acestea arătă cu mâna spre căpitanul Farrow şi chipul i se schimonosi de furie. George se apropie de el şi striga cu mânie:

— Senor Bahando, probabil că erai în legături de prietenie cu răsculaţii. Când vom scăpa din primejdie va

trebui să ne dai socoteală. Acum te rog să taci, ia ce vrei, dar nu cuteza să te împotriveşti măsurilor noastre de apărare:

Poliţaiul se uita mânios la tânăr. Apoi îşi luă o mutră serioasă şi zise politicos:

— Fireşte, tinere, nu voi întreprinde nimic ce ne-ar putea păgubi. Am încercat totul, pentru a aduce lucrurile pe calea cea bună. Tocmai am căutat să ajungă la o înţelegere cu fratele ticălosului acela de Djowa. E de la sine înţeles, domnilor, că nu v-aş fi lăsat la nevoie, chiar dacă în prada mâniei am strigat la început că voi încerca să mă salvez pe mine singur. Mă iertaţi, domnule căpitan, se adresă apoi lui Farrow, că m-am exprimat nepoliticos faţă de d-voastră, dar cred că nu mi-o luaţi în nume de rău. Voiam să rezolv incidentul pe cale paşnică, dar aţi intervenit d-voastră şi a trebuit să se verse sânge. De fapt, ar, fi timpul să vină ajutorul pe care-l aşteptaţi, adăugă ei privind cam speriat în jur, căci dacă nu mă înşel, focul s-a cam întins.

Şi într-adevăr aşa era. Un miros greu de fum, umplea încăperea, iar de afară se auzeau lămurit trosnete şi pârâituri.

— Hm! poate că tot va fi nevoie să ne căutăm ieşirea prin ambele părţi ale casei, zise Farrow Camarazii noştri! par să fi întârziat puţin. George, care parte a casei o iei pe seama ta?

Se întoarse apoi spre poliţai şi zise:

— Ne-am împărţit în două echipe, domnule Bahando, pentru a ne putea crea o ieşire prin ambele părţi ale casei, în acelaşi timp. Cărui grup vreţi să vă alăturaţi? Eu conduc echipa care va încerca să iasă prin uşa din dos, iar fiul meu se va pune în fruntea celeilalte.

Bahando privi bănuitor pe George, apoi zise cu şovăială:

— Mă iertaţi, domnule căpitan, i-aţi predat fiului d-voastră comanda unei echipe? Eu, e drept, am văzut că domnul acesta este viteaz şi chibzuit, dar, în calitatea mea de poliţai nu pot sta sub ordinele unui om atât de tânăr. Cred că recunoaşteţi şi d-voastră că am dreptate.

— În cazul acesta puteţi veni cu mine, zise Farrow zâmbind. Sau vă hotărâţi să lucraţi pe socoteala proprie, ceea ce nu cred să vă mai convină.

— Fireşte că da, bâlbâi Bahando; m-am cam înşelat în ceea ce priveşte pe băştinaşii aceştia. Bine, domnule căpitan, mă alătur de d-voastră.

— Ura! strigă în clipa aceea George. Vin camarazii. Acum nu mai e nevoie să ne despărţim ei vor da atacul prin

faţă. Tată, comanda o iei tu.

O salvă puternică sfâşie văzduhul. Câteva clipe domni tăcerea afară, apoi izbucniră răcnete de durere şi de spaimă. Larma grozavă acoperi pârâitul focului care lumina pe o mare întindere.

— Slavă Domnului! exclamă Farrow, pare că au şi fugit. În cazul acesta putem...

Căpitanul îşi întrerupse vorba, căci în aceeaşi clipă se auzi o hărmălaie de iad. Răsculaţii se reculeseră şi se năpustiră acum asupra marinarilor, care îi atacaseră atât de neaşteptat.

Împuşcăturile se înteţiseră, urletele timorezienilor se potoliră. Probabil că se retrăgeau, căci unul din asediaţi, care se dusese la uşa din dos, se întoarse cu vestea ca răsculaţii adunaseră în număr mare în spatele casezi

— În cazul acesta, trebuie să ieşim neapărat prin faţă! zise căpitanul Farrow. Urmaţi-mă!

Păşi spre uşa principală, o împinse cu putere şi prin asta dădu în laţuri mormanul de vreascuri aprinse, pe care răsculaţii îl îngrămădiseră aici.

Când apăru în uşă, luminat de flăcările înalte, izbucni un „ura" puternic;

Marinarii, sub conducerea secundului Brun se alezară în linie de tiraliori, ocrotiţi de copaci şi tufe. Deocamdată erau stăpâni pe situaţie.

Petre ieşi de la locul său, puse mâna pe un băţ lung de bambus şi îndepărtă şi mai mult vreascurile
aprinse din faţa uşii.

— Aşa, domnilor, acum drumul e liber, strigă căpitanul, vă rog, porniţi imediat spre marinarii mei, acolo veţi fi în siguranţă. Nădăjduiesc că le va fi venit mintea la loc răsculaţilor.

Asediaţii părăsiră repede casa şi se împrăştiară printre marinarii care stăteau pe după tufişuri. Primejdia nu trecuse încă cu totul, căci băştinaşii se îngrămădiseră în dosul casei, unde puteau, fi la adăpost de gloanţe.

Deodată ţâşni dinspre mare o rază orbitoare de lumină, care se plimbă câtva timp peste gardul de mărăcini, pentru a se opri în colţul din stânga. Exclamaţii de spaimă se auziră dintr-acolo şi asediaţii îşi dădură seama imediat că băştinaşii încercaseră să le sară în spate.

Farrow îi era foarte recunoscător lui Rindow — care se apropiase cu, submarinul pentru semnalul acesta, în afară de Fernando, nimeni nu ştia de unde vine această lumină.

Dar când se auzi dinspre, mare o bubuitură de tun, femeile — care înfruntaseră până atunci cu sânge rece primejdia — scoaseră strigăte de spaimă. În clipa următoare ghiuleaua explodă lângă gard.

Efectul fu uimitor: răcnete şi vaiete umpleau văzduhul, apoi băştinaşii o luară la fugă cât îi ţineau picioarele. Căpitanul izbucni în râs şi zise:

— Acum suntem în deplină siguranţă. Băieţi, trebuie să îndepărtăm de la ferestre vreascurile aprinse. Luaţi repede beţe de bambus şi puneţi-vă pe lucru, înainte ca focul, să pătrundă în casă.

În câteva minute treaba fu făcută. Sala de sus fu curăţată de pietrele pe care le aruncaseră băştinaşii şi, de vasele sparte.

Fernando îşi adună musafirii în sala aceasta, apoi îi prezentă căpitanului Farrow şi însoţitorilor săi. El nu aminti că îndrăzneţii marinari sunt urmăriţi de autorităţile franceze şi engleze, dar poliţaiul care se afla de faţă, găsi cu cale să ia cuvântul:

— Ah! Acesta e aşadar căpitanul Farrow, pe care-l, caută cu atâta îndârjire englezii şi francezii! Foarte frumos! Trebuie să vă pun sub pază, domnule Farrow, guvernul englez, cu care suntem în bune relaţii, ne va fi recunoscător dacă te voi preda.

În vreme ce portughezii scoaseră exclamaţii de spaimă, Farrow ramase liniştit şi zâmbi, apoi zise:

— Vom pleca îndată şi de la asta - nu ne puteţi opri, domnule Bahando. Dar poate că ar fi bine să ne povesteşti ce legături misterioase există între dumneata şi răsculaţi. Doctorul Bertram al nostru a surprins o convorbire între băştinaşi din care reieşea că dumneata ai fi provocatorul răscoalei. Ce ai de spus? Şi apoi, toate persoanele aici de faţă au auzit când băştinaşii te-au numit trădător N-ai nimic de răspuns?

Farrow vorbise cu toată seriozitatea, Poliţaiul lăsă ochii în jos şi pe chipul său se zugrăvi spaimă şi furie. În cele din urmă bătu din picior şi răcni furios:

— Domnule, nu înţeleg cum îţi îngădui să-mi vorbeşti în felul acesta? Dumneata eşti un om căutat aproape de lumea întreagă; ai contravenit legilor prin faptul că ai fugit cu submarinul dumitale. Cutezi dumneata să mă bănuieşti, pe mine, poliţaiul din Kalialko? Ia seama! Te declar arestat pentru îndrăzneala pe care ai avut-o să ridici astfel de acuzaţii asupra mea. Instrucţia asupra acestui caz va avea loc în curând; până atunci însă, trebuie să te pun sub pază

severă ca să nu poţi fugi. Să nu îndrăzneşti a te împotrivi forţei publice, pe care o reprezint eu!

Portughezii aflaţi acolo rămaseră cu mutrele plouate. Bahando nu răspunse nimic la acuzaţia ce i se adusese. În schimb aflaseră de la el că Farrow era un prigonit, că fostele puteri aliate îl căutau cu îndârjire.

Numai tânăra femeie căreia Farrow îi dăduse unul din revolverele sale se apropie de el, îi înapoie arma si zise:

— Domnule căpitan, eu am auzit despre dumneata. Mă bucură mult că am prilejul să te cunosc personal, căci am admirat, întotdeauna faptele dumitale vitejeşti. De asemenea, prezint omagiile mele curajosului dumitale fiu. Vă amintiţi de tânăra australiană Vivian Oakland, pe care aţi salvat-o? E prietena mea, am fost de curând în vizită la dânsa şi am vorbit împreună despre d-voastră.

Frumoasa femeie se întoarse spre Bahando.

— Domnul poliţai — i se adresă ea eu glas tăios — te bănuiam eu de mult că eşti în înţelegere cu băştinaşii pentru a-ţi îndeplini anumite scopuri. Ai vrut să-l ruinezi pe senior Fernando, pentru ca să înflorească afacerea fratelui dumitale. Cunoaştem noi cum stau lucrurile. Domnule Farrow, se adresa ea apoi lui George, dumneata eşti acela care l-a împuşcat pe Djowa; Crezi că a fost rănit mortal?

— Nu, asta nu cred, răspunse tânărul, trebuit să fie rănit grav, dar înadins am împuşcat în jos, ca să nu-l ucid. Mi-am spus că ar putea fi un martor preţios pentru noi. Mă duc să văd dacă nu-l pot găsi.

— Rămâi aici! strigă Bahando repede. Faci parte din echipajul submarinului şi te declar arestat şi
pe dumneata.

George îi râse în faţă, scoase revolverul de la brâu, apoi se îndreptă spre uşă, dispărând.

— Domnilor, vă cer să-mi daţi o mână de ajutor! se adresă poliţaiul, spumegând de furie către cei de faţă. Eu reprezint aici guvernul nostru! Căpitanul acesta m-a insultat cum nu se poate mai mult şi afară de asta e căutat de autorităţile franceze şi engleze. Eu l-am declarat arestat şi vă rog, domnilor, să purtaţi de grijă ca legile noastre să fie respectate.

Tânăra femeie râse cu poftă.

— Bahando, strigă ea cu asprime, eu cred că rolul d-tale s-a sfârşit. Degeaba cauţi să-ţi iei aere de autoritate, eu ştiu cine eşti. Ah! uite că vine tânărul Farrow! Aşa, acum va ieşi la iveală trădarea dumitale.

Bahando păli, ceilalţi aşteptau încordaţi. Uşa fu deschisă şi George intră strigând:

— Bahando, uite pe omul care te vă înfunda.

Doi marinari îl aduceau pe Djowa, al cărui chip avea o culoare pământie. Se vedea bine că nu mai avea mult de trăit. Când îl zări pe poliţai, faţa i se crispă de furie şi zise într-o englezească stricată:

— Ah! trădătorule, acuma suntem pierduţi cu toţii. Domnule, Fernando, el este vinovatul, el ne-a pus la cale. Voia să vă nimicească pe d-voastră, ne-a făgăduit că la fratele lui vom duce o viaţă mai bună şi vom câştiga mai mult. Oh, glasul, apoi izbucni:

— Aiurează din cauza febrei; vreţi să daţi crezare acestui ticălos de băştinaş, domnilor? Acum mă scoateţi pe mine vinovat?

În clipa aceea uşa se deschise din nou şi Petre târî înăuntru un european care avea capul acoperit cu răni sângerânde.

— Am pus mâna pe el tocmai când voia să fugă dintr-un tufiş, zise Uriaşul. Era împreună cu doi băştinaşi, care mi-au scăpat însă, din păcate.

Bahando se făcuse şi mai palid când îl văzu pe noul sosit. Vru să se apropie de el, dar în aceeaşi clipă tânără femeie strigă:

— Acesta-i fratele lui. Oho! se lămureşte totul, a fost printre răsculaţi. Senor Fernando, poliţaiul nostru de până acum e demascat.

— Frate, ne-ai trădat! strigă furios rănitul. Totul ar fi mers bine Ah! Blestemat să fii! Ştiu că voi muri, dar înainte de a-mi da sufletul te voi nimici şi pe tine. Da, domnule, fratele meu, poliţaiul oraşului nostru, a pus la cale, şi a organizat răscoala. Voia să ucidă pe senor Fernando, dar înainte de a face asta voia să afle taina castelului din mare. Oh!

Se ridică deodată, faţa-i luă o expresie de groază, apoi căzu pe spate şi rămase nemişcat. Poliţaiul privi câteva clipe cu ochii holbaţi la fratele său mort, scoase cu iuţeala fulgerului revolverul din buzunar şi-şi trase un glonte în cap.

— A spus adevărul! mai rosti în ultimele clipe, apoi îşi dădu sufletul.

Musafirii îşi luară rămas bun şi căpitanul dădu fiecăruia doi marinari ca să-i însoţească.

Fernando îi duse pe Farrow, George, doctorul Bertram, Hagen şi Brun în cabinetul său de lucru, o încăpere aranjata

cu mult gust.

— Domnilor, zise el, vă rămân veşnic recunoscător. Fără d-voastră aş fi fost pierdut. Dar înainte de a mă fi ucis aş fi fost torturat, pentru a mi se stoarce taina.

— Trebuie să fie o taină foarte însemnată, spuse căpitanul. Însuşi numele făgăduieşte mult: „taina castelului din mare", după cum spuneau băştinaşii.

— Aşa şi este, zise Fernando, cu seriozitate. E vorba de o legendă veche, răspândită printre oamenii de aici şi după care ar fi existat pe coastă un castel pe care marea l-a înghiţit deoarece prinţul care-l locuia a părăsit credinţa strămoşilor săi, urmărind prin asta să dobândească unele foloase de la cuceritorii străini. Credeam şi eu că e vorba numai de o legendă, dar acum sunt încredinţat că e şi o parte de adevăr. Povestisem cândva despre asta de faţă cu Bahando şi de la el trebuie să fi aflat băştinaşii.

— Chestia pare să fie foarte interesanta, zise Farrow. Crezi într-adevăr că din cauza unui cutremur submarin palatul vreunui stăpânitor de odinioară să fi dispărut în mare?

— Da, răspunse Fernando. Totuşi, nu cred să fie vorba de palatul unui prinţ băştinaş, ci mai curând de al unui cuceritor străin, pe care şi l-a clădit aici în urmă cu sute de ani.

— Povesteşte-ne şi nouă ce ştii, domnule Fernando, se rugă George. Asemenea lucruri ne interesează foarte mult. Poate că putem cerceta palatul acesta cu ajutorul submarinului nostru. Poate că se ascund bogăţii mari în el!

— Aveam chiar intenţia să vă povestesc totul, rugându-vă să-mi daţi o mână de ajutor pentru lămurirea acestei taine, zise portughezul. După cum vă spuneam, consideram totul drept o legendă. Dar într-o zi făcui o descoperire interesantă.

Trebuie să amintesc că mă ocup mult cu zoologia, cu deosebire mă pasionează peştii. Acum patru săptămâni mă plimbam cu undiţa de-a lungul coastei, când simţii deodată un obiect greu, care se prinsese de cârlig.

Începui să-l trag în sus şi când se afla la vreo cinci metri sub apă văzui că era un sipet. Îmi veni atunci în gând legenda castelului scufundat, dar tocmai când voiam să apuc mânerul sipetului, sfoara undiţei se rupse şi „comoara", sau ce-o fi fost, căzu înapoi in adâncime. Fireşte că am încercat totul să o readuc la suprafaţă, a fost însă zadarnic. Cu ajutorul submarinului dumitale poate să dăm de urma castelului, domnule Farrow...

— O, da, tată! exclamă George, entuziasmat. Dacă marea nu e prea adâncă în locul acela m-aş duce eu cu Petre. Ştii doar că sunt un bun scufundător.

IV
CASTELUL DIN MARE

FERNANDO făcu o mutră uimită.

— Ce, băiatul dumitale e şi scufundător? exclamă el.

— Da, răspunse Farrow cu mândrie. Nu s-a lăsat până ce Petre nu l-a învăţat şi meseria asta. Ce să-i faci, zici tinereţe şi pace!

— Ştii dumneata, domnule Fernando, cât de adâncă e marea în locul unde ai găsit sipetul?

— Aproximativ douăzeci de metri, răspunse, portughezul.

— Oh! asta-i minunat? exclamă George, bucuros. Domnule Fernando, ai descoperit cumva şi castelul?

— Aş putea spune că da, răspunse gazda, chiar dacă nu l-am văzut, ceea ce e de la sine înţeles, dar într-un loc, aproape de unde am găsit sipetul, se înalţă din mare o stâncă până la vreo şase metri sub apă. Stânca asta e atât de regulată, formează un dreptunghi, încât aş putea spune că este palatul despre care v-am vorbit.

— Oh, tată! Strigă George, mâine dimineaţă trebuie să ne lăsăm la fund. Cât de interesant va fi să cercetăm încăperi, vechi de sute de ani!

— Gândeşte-te, încă, băiatule, că poate fi şi primejdios, zise Farrow, îngrijorat. Astfel de încăperi servesc adesea de locuinţă monştrilor marini. Ai uitat de polipul care te-a înhăţat pe Pierre Neveux?

— Nu, tată, n-am, uitat, dar îţi tăgăduiesc că voi fi cu băgare de seamă. E departe de aici locul cu pricina, domnule Fernando?

— Cu o barcă ajungem într-o jumătate de ceas, răspunse portughezul. Ah, scuzaţi-mă, domnilor, mi se pare că au venit poliţiştii din Kailako. Va trebui să redactăm un proces-verbal şi să transportăm morţii şi răniţii de aici.

— Vă vom ajuta şi noi, se oferi căpitanul. Marinarii mei vor aduna răniţii şi-i vor duce la spital.

— Petre a şi început s-o facă, zise Brun. Ne-a luat-o înainte.

Aşa şi era. Cei şase poliţişti, sub conducerea unui comisar portughez, nu mai avură să se îngrijească decât de transportarea cadavrelor, fraţilor Bahando. Comisarul încheie apoi un proces-verbal, pe care-l semna, însă, numai Fernando. Spuse că domnii străini erau musafiri, care plecau a doua zi,

Se făcuse târziu, când se duseră la culcare. Jumătate din marinari se întoarseră pe bordul submarinului, care se îndepărtă de locul unde acostase. Hagen se duse şi el pe bord căci voia să repare cât mai repede motorul defect.

Căpitanul, George şi doctorul Bertram rămaseră ca musafiri în casa lui Fernando, a cărui soţie era plecată în vilegiatură la Sumatra.

Câţiva servitori, rămaşi credincioşi stăpânului, făceau de pază în grădină.

Noaptea trecu în linişte. George se trezi cel dintâi, căci ardea de nerăbdare să pornească, în expediţia pentru găsirea castelului din mare.

Mâncară ceva în grabă, apoi mica trupă, însoţită de cei zece marinari porni spre ţărmul, unde se afta casa portughezului.

Marinarii se folosiră de bărcile de aluminiu, în vreme ce Fernando, căpitanul, George, doctorul şi Petre se urcară într-o barcă a celui dintâi. Submarinul nu se vedea, dar George zări curând periscopul, care se înălţa din apă, în depărtare.

Petre apucă vâslele şi o luă de-a lungul coastei, sub îndrumarea lui Fernando. Marinarii îi urmară, ştiind că şi submarinul va veni după ei, oprind într-un loc singuratic unde-i va lua pe bord.

După cum spusese Fernando, drumul nu ţinu decât o jumătate de ceas.

— Aici jos se află blocul uriaş de stânci, unde bănuiesc castelul misterios, zise portughezul. După cum vedeţi formează un dreptunghi regulat, cum natura singură n-ar fi în stare să creeze. La vreo douăzeci de metri de locul acesta, am găsit sipetul, care s-a afundat apoi vertical.

Căpitanul Farrow cercetă cu privirea blocul dreptunghiular, care se afla la vreo şase metri sub apă, apoi zise:

— Aşa domnule Fernando, ai avut dreptate; aşadar crezi că apa e adâncă numai de douăzeci de metri în locul acesta?

— Da domnule căpitan, ştiu hotărât. De asemenea, nu cred să fie monştri de care vă temeţi. Ar fi trebuit să observ lucrul acesta, tocmai aici pescuiesc eu de obicei. Dac-ar fi

vreunul din acei polipi uriaşi în interiorul castelului, nu s-ar găsi atâţia peştii căci instinctul i-ar face să-şi caute alt loc.

— E drept, confirmă căpitanul. Aşa, acum se poate apropia submarinul.

Farrow se ridică în barcă şi flutură batista de câteva ori. Era semnalul cuvenit. Periscopul începu să alunece la suprafaţa apei, după câteva minute se înălţa, până când se ivi turnul, apoi puntea şi Rindow salută marinăreşte de la postul de comandă. Submarinul stopă lângă barca portughezului. Primul ofiţer strigă:

— Buna dimineaţa, domnule căpitan, mă bucur că vă găsesc sănătoşi. Plecăm mai departe sau rămânem aici, până va monta Hagen lagărul cel nou?

— În cazul acesta vom rămâne aici până atunci, răspunse Farrow. Avem un proiect foarte interesant. Venim îndată pe bord şi-ţi vom spune despre ce e vorba.

Barca lui Fernando, fu priponită de parapetul submarinului, persoanele din ele urcară apoi pe puntea uşor bolită.

Farrow ordonă să fie scoase din magazie costumele de scafandru. Chemă la dânsul pe bătrânul Petre şi pe maşinistul Kard, cei doi scufundători ai submarinul, şi le zise:

— În locul acesta, la adâncime de douăzeci de metri, s-ar afla un castel vechi, scufundat acum câteva veacuri. În faţă lui trebuie să se găsească un sipet pe care domnul Fernando l-a ridicat nu de mult până aproape de suprafaţă, dar s-a rupt sfoara undiţei şi a căzut înapoi în apă. George al meu va coborî împreună cu voi şi vă rog să fiţi cu băgare de seamă; să nu i se întâmple ceva.

— Fireşte, domnule căpitan, se grăbiră să răspundă cei doi marinari. Atâta vreme cât vom fi în viaţă, nu i se poate întâmpla nimic rău lui, George.

— Vă mulţumesc, dragii mei, zise Farrow, mişcat. Ştiam că mă pot bizui pe vor. Opriţii pe George dacă va vrea să intre fără nici o precauţiune în castel, dacă acesta există într-adevăr acolo. Într-o astfel de clădire e de la sine înţeles că primejdiile te pândesc la tot pasul.

Marinarii îl mai încredinţară o dată că-l vor păzi pe tânăr ca pe ochii din cap, apoi coborâră în submarin, ca să-şi ia costumele de scufundători.

— Tată, poţi avea deplină încredere că voi fi cu băgare de seamă. Te rog însă, să nu spui de faţă cu Sanja că acţiunea noastră ar putea fi primejdioasă. Vreau s-o scutesc pe biata fată de emoţii.

Farrow zâmbi şi-i făgădui.

În vremea asta marinarii demontaseră cele două bărci cu care, veniseră şi le aşezară la locul lor. Petre şi Kard ieşiră din turn, aducând costumele. Cu ajutorul câtorva camarazi, cei trei scufundători se echipară apoi păşiri spre portiţa parapetului. Petre îşi dădu cel dintâi drumul în apă, urmat de George şi maşinistul Kard, care era cam tot atât de înalt şi puternic ca Uriaşul.

— Priveliştea asta e cam ciudată, zise Fernando către căpitanul Farrow. Trei oameni teferi dispar în marea care ascunde primejdii pe care noi nici nu ni le putem închipui. Mai bine nu povesteam despre descoperirea mea. Este vreo primejdie pentru un scafandru adâncimea de douăzeci de metri?

— Deloc. E o nimica toată. O primejdie pentru un scafandru nu poate veni decât din partea feluriţilor monştri marini care prin regiunile tropicale, mai ales, ating dimensiuni fantastice. Nădăjduiesc că aici dată fiind adâncimea mică şi apropierea coastei; nu se găsesc astfel de monştri. Aha! Pare să fi ajuns jos, funiile de care sunt atârnaţi s-au mai destins.

— Cum de pot vedea ei în jurul lor la astfel de adâncime? întrebă portughezul;

— Lumina pătrunde la mare adâncime. De aici de sus nu putem vedea deoarece fundul pare să fie cam întunecat. Dacă ar fi pietriş alb, i-am putea zări lămurit pe scafandri. Acum nu ne mai rămâne altceva de făcut decât să aşteptăm. Când unul din ei va trage de două ori de funie, înseamnă să dăm drumul în jos unui cablu de oţel, căci vor fi găsit ceva care trebuie ridicat la suprafaţă. Dacă trag de patru ori de funie înseamnă primejdie mare şi trebuie să-i scoatem repede la suprafaţă. Cazuri dintre acestea sunt cu adevărat periculoase, căci adesea scafandrul e reţinut de vreo piedică, noi însă tragem din toate puterile. Se poate întâmpla ca nenorocitul să fie rupt în două din cauza asta.

— Dumnezeule! exclamă Fernando aplecându-se peste parapet, atât de primejdioasă nu mi-aş fi închipuit eu acţiunea! Dacă aş fi bănuit, m-aş fi abţinut să amintesc despre presupusul castel. Dragă căpitane, acum când îţi datorez pentru a doua oară viaţa, aş fi nenorocit dacă i s-ar întâmplă ceva viteazului dumitale fiu.

— De ce ţi-e scris nu poţi scăpa, răspunse Farrow. băiatul se va întoarce teafăr, dacă nu i-a sunat încă ceasul, dar tot atât de bine se poate să alunece pe punte şi să i se tragă moartea de pe urma asta, dacă aşa i-e lui dat.

— Cum văd eşti fatalist, căpitane, zise Fernando căutând, să privească în apă. Ce n-aş da să fim eu cu dumneata. Pe mine însă soarta m-a...

Se întrerupse la mijlocul frazei şi tresari speriat. Apoi se aplecă mai mult peste margine, încât Farrow se temu să nu cadă în apă.

— Domnule căpitan, strigă el iritat, o umbră mare a alunecat în spatele stâncii şi s-a lăsat în adânc. A fost, a fost... un rechin uriaş.

Căpitanul se înfioră. Un rechin uriaş, unul din acei monştri grozavi care ating până la zece metri... Dacă i-a descoperit pe cei trei oameni pe fundul mării, unu din, ei e pierdut cu siguranţă.

Chibzui o clipă dacă să dea imediat comanda de ridicare la suprafaţă dar zise apoi că tocmai prin asta ar mări primejdia, căci rechinul, văzând că-i scapă prada, i-ar înhăţa în grabă, sfâşiindu-i.

După mişcările funiei, el văzu că George se îndepărtase de locul unde fusese la început, când atinsese fundul mării. Petre şi Kard însă, păreau să fie în acelaşi loc, căci funiile nu se mişcau.

Căpitanul strigă marinarilor care stăteau la funii, să fie atenţi la fiecare semnal al celor trei scafandri, apoi se aplecă şi el peste parapet şi încercă să răzbată cu privirea apa.

În aceeaşi clipă se cutremură, căci la vreo zece metri de la suprafaţă plutea trupul unui rechin monstru, aceste bestii fioroase ale mărilor.

Animalul se rotea cu furie încolo şi încoace şi se părea că pusese ochii pe îndrăzneţii scufundători, care îi încălcaseră regatul.

Ca împietrit privi căpitanul spre fiara monstruasă şi regreta acum că scafandrii nu erau legaţi prin telefon cu lumea exterioară, căci în felul acesta le-ar fi putut atrage atenţia celor de jos asupra primejdiei care-i ameninţa. Aşa însă, trebuia să privească neputincios cum monstrul se apropia de ei, gata să-i sfâşie.

Bietul căpitan se cutremură din nou, gemu şi apucă braţul lui Fernando, căci acum rechinul se năpusti ca o săgeată în adânc.

Când George se pomeni pe fundul mării, avu în primele clipe o senzaţie de ameţeală. Nu se folosise cum trebuie de rezerva de aer şi alunecase prea repede în adâncime, ajungând înaintea lui Petre, care îşi dăduse drumul cel dinţii de pe submarin.

Îşi reveni însă repede, privi în juru-i şi văzu în semiîntunericul ce domnea acolo, o masă uriaşa, înălţându-se doar la zece metri de el. Era stânca ciudată, pe care o observase de sus şi acum îşi dădu seama că portughezul avusese dreptate în presupunerea sa; căci acest bloc înalt avea în el deschizături care păreau lucrate de mâna omenească. Mai ales uşi şi ferestre, prin care intrau şi ieşeau cârduri de peşti mici. Când îi zări, George îşi spuse imediat că această clădire străveche nu putea adăposti vreun duşman primejdios, de care peştii fug de obicei.

Petre veni lângă tânărul său stăpân, care îşi apropie casca de a lui şi ciocăni în tactul alfabetului Morse, folosit de scafandri:

— Petre, mă duc în palat. Aşteaptă-mă aici!

Înainte ca Uriaşul să fi putut spune ceva, George se şi îndepărtase şi cu oarecare şovăială păşi în deschizătura uşii. Forţa uriaşă care afundase pe vremuri castelul, zdrobise şi uşa. Canatul înalt, construit din metal preţios, se mişca încolo şi încoace, împins de curentul apei.

Metalul era căptuşit cu o împletitură de iarbă de mare, dar George văzu totuşi, în diferite locuri, figuri şi semne misterioase, cizelate în metal.

Din uşă, tânărul se mai întoarse o dată şi văzu că şi maşinistul Kard venise jos, alăturându-se lui Petre. Amândoi păreau să fi descoperit altceva, căci nici nu se uitau la el, ci se aplecaseră asupra unui obiect.

— Poate că o fi sipetul acela vechi, îşi zise George; apoi fără să-şi mai bată capul cu asta păşi încetişor în întunericul ce se casca în faţa lui.

Genialul inginer Hagen crease şi pentru scufundători lanterne, a căror lumină străbătea prin apă până la mari depărtări. George puse în funcţiune lampa şi se văzu într-o încăpere enormă, ale cărei coloane erau acoperite cu alge! Mai văzu apoi obiecte care cu toată pătura de scoici şi alge ce se aşezase deasupra lor, îşi păstraseră forma; erau scaune, bănci, mese, divane şi altele.

V
ÎN MARE PRIMEJDIE

PLIMBÂND LUMINA LANTERNEI prin încăpea enormă, George văzu zburând pe dinaintea peşti ciudaţi.

El se aşteptase să dea aici peste comori, dar de aşa ceva nici pomeneala.

Păşi încetişor înainte, atent la fiecare curent al apei. Trecând pe lângă o coloană puternică, acoperită cu scoici şi alge, piciorul i se poticni de ceva. În lumina lanternei văzu jos un paloş imens. Ciudat era însă că scoicile nu-l acoperise! Iar apa nu atacase oţelul lamei, lungă, de aprobe doi metri. George ridică arma. Dacă nu ar fi fost în apă, numai cu greu ar fi izbutit s-o mişte; căci trebuia să aibă o greutate enormă. Mintea-i fu străbătută de un gând, care-l făcu să se cutremure. Arma era prea grea spre a fi putut fi folosită în luptă. Să fi dat el aici peste aşa zis „paloş al călăului" sau „sabia dreptăţii", cum se numea în trecut?

Acum avea cel puţin o armă, care i-ar putea folosi mai bine decât cuţitul lung ce-l purta la brâu. Cu acest paloş, uşor de mânuit în apă, îi va fi posibil să lupte chiar cu un polip uriaş, dacă se va ivi prilejul.

Ajunse în faţa unei deschizături care ducea într-o încăpere mică. Aici văzu mobile care căpătaseră forme ciudate, din cauza scoicilor şi acelor cu care erau acoperite.

După ce străbătu camera această, George intră în cea alăturată, şi se dădu speriat îndărăt. Păşise într-o sală mare, în mijlocul căreia se afla o masă enormă înconjurată de fotolii încăpătoare, cu speteze înalte. În jurul acestei mese stătea o societate ciudată care l-ar fi făcut să se înfioare pe cel mai neînfricat om.

Erau douăzeci de schelete, pe jumătate acoperite eu resturi de îmbrăcăminte. Unii stăteau cu partea superioară a trupului pe masă, alături de vase de tot felul acoperite şi ele de scoici. Probabil că oamenii aceştia fuseseră surprinşi când pământul se căscase cu veacuri în urmă, pentru a înghiţi întregul castel.

În spatele fotoliilor zăceau de asemenea schelete pe jos, probabil ale servitorilor care tocmai aduceau mâncărurile. Tăcuta, adunare făcea o impresie înfiorătoare şi George se pregătea să se înapoieze când îşi opri privirea asupra scheletului care se afla într-un fotoliu mai mare decât celelalte.

Nu scheletul însuşi îi atrase atenţia — deşi era de o mărime neobişnuită — ci scânteierea ciudată ce radia de la oasele mâinii.

George îşi învinse teama uşoară ce-l cuprinsese şi porni încetişor în jurul mesei. Când se apropie de locul cu pricina observă că scânteierea ciudată venea de la un inel pe care scheletul îi avea în unul din degete. Nici măcar veacurile nu izbutiseră să stingă focul diamantului enorm şi să distrugă cizelaţiile minunate ale aurului.

O clipă tânărul şovăi să atingă mâna osoasă, apoi însă se simţi stăpânit de o dorinţă puternica de a avea giuvaerul acesta de mare preţ. Cu băgare de seamă îl scoase din deget şi dădu drumul mâinii înapoi pe masă.

Dar ce să facă acum cu inelul? Dacă l-ar vârî în brâu, ar putea aluneca repede afară. În deget nu-l putea pune căci era mult prea mare. Nu-i rămânea altceva de făcut, trebuia să-şi ţină degetul îndoit pentru ca inelul să nu cadă. Dar când îi trecu pe inelarul mâinii stângi, îl străbătu un fior de spaimă. Inelul se potrivea exact, deşi înainta părea atât de mare... George avu senzaţia că giuvaerul radia o căldură ciudată, care îi pătrundea în tot trupul.

Privi la inel şi îndreptă lumina lămpii asupra diamantului scânteietor, de formă pătrată. Şi văzu atunci oglindindu-se în piatră capul unui rechin uriaş. Apoi imaginea dispăru şi piatra urmă să-şi arunce fulgerele multicolore, de o limpezime ciudată.

George fu cuprins de nelinişte. Dăduse de unul din misterele în care India era atât de bogată.

Unde se aflau acum tovarăşii Iui, Petre şi Kard? Aproape că uitase de dânşii. Apoi se gândi iarăşi la rechinul uriaş pe care-l zărise în diamantul, inelului. Repede părăsi „sala morţilor". O putere misterioasă îl alunga de aici. Ţinea în mâna dreaptă paloşul, gata să se apere şi străbătu sala cât putu mai repede. Din ce în ce mai mult punea stăpânire pe el gândul că cei doi tovarăşi se aflau în mare primejdie. Altminteri ar fi venit alături de el, căci Petre nu l-ar fi lăsat singur atâta vreme.

Ajunse la intrarea principală şi... rămase împietrit locului văzând pericolul care-i ameninţa pe camarazii săi.

Petre şi Kard îl urmăriseră cu privirea pe George când acesta intrase în palatul străvechi. Erau scufundători experimentaţi şi ştiau că nu-l ameninţă nici o primejdie; altminteri, cum ar fi roit peştii atât de liniştiţi pe acolo? Vrură să-l urmeze dar maşinistul apucă deodată de braţ pe camaradul său şi arătă spre un obiect care se afla la câţiva paşi de ei. Petre recunoscu imediat că era un sipet mare şi vechi. Cei doi marinari păşiră într-acolo şi când ajunseră aproape de tot se opriră înfioraţi. Îşi spuseră că în urmă cu sute de ani, când marea înghiţise partea aceea de insulă, doi servitori duceau tocmai afară din palat sipetul acesta. Atunci fuseseră surprinşi de catastrofă.

Cei doi marinari priviră câtva timp scheletele servitorilor, conservate atâta vreme datorită emanaţiilor vulcanului care a provocat catastrofa. Apoi, se aplecară curioşi asupra

sipetului, încredinţaţi că acesta conţinea mari bogăţii, altminteri cei doi servitori n-ar fi încercat să-l salveze în ultimul moment din palatul ameninţat. Dacă ar fi văzut însă ciudata adunare de schelete din sala cea mare, si-ar fi schimbat părerea, spunându-şi că aceşti doi oameni erau mai curând nişte hoţi pe care îi înghiţise marea, cu pradă cu tot.

Petre comunică prin lovituri în cască:

— Să fixăm funia în jurul lăzii, George al nostru este nevătămat.

Maşinistul dădu doar din cap, apoi cei doi oameni se puseră pe lucru. Erau aproape gata, când deodată Petre ridică brusc capul, apucă braţul lui Kard şi-l trase cu sine lungindu-se pe fundul mării.

Kard nu ştia ce să creadă la început şi-şi spuse că Petre leşinase probabil, din cauza oboselii — dar încremeni de spaimă când ridică privirea în sus... Un trup uriaş se îndrepta ca o săgeată în jos, — un rechin de o mărime înspăimântătoare.

Dacă Petre nu l-ar fi tras la pământ, monstrul l-ar fi sfâşiat în bucăţi. Kard căuta să se afunde cât mai adânc în pământul clisos. Singura teamă ce-o avea acum era ca monstrul să nu apuce funia de alarmă care-l lega de suprafaţă şi să-l tragă spre el.

Rechinul trecu pe lângă cele două funii, merse puţin înainte, apoi se înapoie. Căuta probabil prada ce-i scăpase în ultima clipă. Firește, nu putea să atace cele două trupuri pe jumătate afundate în pământul moale. Prada ar fi trebuit să plutească în apă, ca s-o poată înhăţa cu dinţii pe care îi are în partea dindărăt a capului.

Acum însă, atinse funia pe care Petre o avea petrecută în jurul trupului şi cu o smucitură puternică Uriaşul fu ridicat o bucată în sus. Rechinul se năpusti spre el, socotind că avea în faţă o pradă uşoară. Petre îşi dădu imediat seama de primejdie, deschise ventilul şi aerul comprimat intra în costum. Fu ridicat în sus cu iuţeala fulgerului, dar dădu din nou drumul aerului afară şi se prăbuşi ca o piatră la fund.

Manevra asta zăpăci rechinul, care-şi căuta rătăcit prada. Acum Petre se temea ca monstrul să nu tragă de funia cu care era legat George. Înainte de a se afunda din nou în nămolul de pe fundul mării, Uriaşul văzu că nu era nici o primejdie din partea aceasta.

Rechinul continua să-şi caute prada şi ţâşni prin faţa intrării palatului scufundat. Petre îl urmărea fără să-l scape o singură clipă din ochi. Spre nespusa-i uimire văzu că

monstrul, lung de peste zece metri, făcu deodată o mişcare sălbatică. Ca o săgeată se repezi prin apă, se întoarse iute îndărăt, năpustindu-se spre intrarea vechiului palat.

Acolo se afla George ...

Fără să ţină seama de primejdia care-l ameninţa pe el însuşi, Petre se ridică încetişor... mai bine să fie sfâşiat el în bucăţi decât să i se întâmple ceva scumpului său George.

Începu să facă mişcări puternice cu braţele, căutând să atragă atenţia rechinului asupra lui. Izbuti într-adevăr. Bestia se năpusti spre intrarea vechiului palat, îşi schimbă însă direcţia, îndreptându-se spre îndrăzneţul Uriaş, care-l înfrunta cu atâta bărbăţie.

Petre îşi făcuse planul ca în ultima clipă să se afunde din nou în nămol păcălind astfel pe rechin. Spre marea lui mirare văzu că George se repezi brusc înaintea rechinului şi-i înfipse în trup o lamă scânteietoare. În clipa următoare, un val de spumă îi acoperi vederea. Simţea cum apa se tulbura în jurul său şi îşi dădu seama că monstrul da cu furie din coadă, dar nu putea ghici ce făcuse George cu el.

Trăi câteva clipe de groază închipuindu-şi că rechinul înhăţase pe tânăr; apoi văzu animalul trecând ca o săgeată pe deasupra lui pierzându-se în nemărginirea întunecată a apei şi lăsând în urmă o dâră groasă, roşie.

Bunul Uriaş îşi zise că George izbutise să rănească monstrul; se ridică şi privi spre palat. Când apa din jurul său se mai limpezi, îl văzu pe tânărul Farrow stând liniştit în faţa intrării largi a palatului.

Stăpânit de o bucurie nespusă Petre ridică braţele, George îi răspunse în acelaşi fel, apoi se îndreptă încetişor spre cei doi tovarăşi, cărora le ajută să fixeze funia în jurul lăzii grele.

Căpitanul Farrow răsuflă uşurat când cei de jos dădură semnalul de ridicare la suprafaţă a funiei de rezervă. Ştia că primejdia trecuse şi rechinul pe care-l văzuse fusese făcut inofensiv.

Sipetul greu fu tras în sus; în urma lui sosiră şi cei trei îndrăzneţi scufundători care renunţaseră să mai pătrundă în palatul străvechi, căci atacul rechinului le cam tăiase pofta.

După ce dezbrăcară costumele grele şi se adunară pe puntea vasului, Petre întrebă:

— Domnule George, ce ai făcut cu rechinul?

— I-am împlântat în trup un paloş, pe care l-am găsit într-una din încăperile palatului. Din păcate, mi-a smuls din mână arma minunată şi a luat-o cu el. Dar tot am adus ceva din palatul scufundat, un inel cum n-aţi văzut încă. Tată, am

zărit oglindindu-se în el rechinul, înainte de a da ochii cu el. Asta e una din numeroasele minuni ale Indiei.

Prinţul Ghasna se apropie şi zărind inelul scoase o exclamaţie de mirare care nu se potrivea de fel cu firea lui liniştită.

— Domnule George, zise el apoi, inelul acesta este un giuvaer de preţ al familiei mele. Mai există încă un exemplar asemănător pe care-l poartă unchiul meu, acela care a cucerit puterea prin forţă. Acesta pe care-l porţi dumneata în deget a fost luat de unul din strămoşii mei care fusese nevoit să fugă de acasă, din pricina unor neînţelegeri familiale. El are însuşirea să se potrivească pe orice deget şi afară de asta, purtătorul lui poate zări în diamantul mare toate primejdiile de care e ameninţat. Domnule George, inelul acesta îţi aparţine acum şi prin el ai intrat de fapt în familia noastră. Mă bucur nespus de acest lucru.

— Alteţă, asta mă obligă să mă afund din nou în mare şi să încerc să vă aduc şi alte obiecte din castelul străvechi, zise George. Lucrul acesta trebuie doar să fie de mare interes pentru d-voastră. Inelul însă, nu-l pot primi căci este prea preţios. Vă aparţine doar d-voastră.

Vru să-l scoată din deget dar inelul părea turnat. Prinţul Ghasna zâmbi.

— Nu vrea să plece, zise el, şi-a găsit stăpânul. Păstrează-l, domnule George, căci îţi va aduce noroc şi-ţi va fi de mare folos. Nu uita că prin el ai intrat în familia noastră. Te rog să nu mai cobori în mare. Din câte ştiu, strămoşul meu a luat cu el la plecare numai un sipet plin cu lucruri de preţ şi care cred că se află acum în faţa noastră. Domnule căpitan, eu nu am nici un drept asupra acestor obiecte şi te rog să hotărăşti dumneata ce să se tacă cu ele. Totuşi, dacă se va afla printre ele un pumnal cu mâner de jad, în formă de tigru, aş cere să-mi fie dat. Acest pumnal este stema familiei noastre nobile, care a avut un rol mare în istoria Indiei.

Sipetul fu deschis, în prezenţa tuturor. Conţinea bijuterii de mare preţ şi la suprafaţă chiar se afla pumnalul amintit de prinţul Ghasna.

Farrow propuse ca prinţul să ia totul, dar acesta refuză cu energie. În cele din urma se înţeleseră ca Ghasna să păstreze toate obiectele privitoare Ia familia sa, iar Fernando şi echipajul submarinului împărţiră monezile de aur şi argint, care formau cea mai mare parte a comorii.

Spre seară se despărţiră de Fernando şi submarinul porni în larg. Vestea răscoalei ajunsese la urechea autorităţilor

engleze, care nu vor întârzia să trimită un vas de război. Căpitanul Farrow avea toate motivele să se ferească de această întâlnire.

SFÂRŞITUL VOLUMULUI: CASTELUL DIN MARE

Submarinul luă direcţia spre Saigon, unde locuiau rudele Jeanettei Roule. Dar în cursul drumului, avu de întâmpinat aventuri aproape de necrezut, care vor fi descrise în broşura următoare:

TAINA CHINEZULUI

TITLURILE NUMERELOR 11 – 22

11. PROFESORUL BARNER

12. CASTELUL DIN MARE

13. TAINA CHINEZULUI

14. JONCA ENIGMATICĂ

15. MONSTRUL SFÎNT

16. SATUL GROAZEI

17. DEMONUL FLUVIULUI

18. DESCOPERIREA DOCTORULUI JELLOT

19. PIRAŢII CRUCII

20. CORABIA-FANTOMĂ

21. CĂLĂREŢUL VALURILOR

22. GIONII DIN ŞUMATRA

Lei 100,–